

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

ПЕЧАТЬ АПОСТОЛЬСТВА
Одинадцята Неділя по
П'ятидесятниці

THE SEAL OF
APOSTLESHIP
Eleventh Sunday after
Pentecost

LE SCEAU DE L'APOSTOLAT
Onzième Dimanche après
la Pentecôte

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

Апостол Павло говорить в сьогоднішньому Апостолі (I Коринтян 9:2-12) :
«Коли я не Апостол для інших, то для вас я Апостол, ви бо печать мого апостольства в Господі.» Це не повинно нас дивувати, що такій людині, як Павло доводиться захищати себе в Християнській громаді свого часу. Люди продовжують бути такими ж, не зважаючи на те, в якому столітті живуть. І Церква Христова, будучи в той же час дійсно Тілом Христовим, кому мешкає Святий Дух, разом з цим - співтовариство людських істот, з усіма їхніми недостачами, хоч також і благородними якостями. Хоч людина і ввійшла в Тіло Христове Хрещенням і Миропомазанням, а також своїм особистим рішенням і вірою, не робить людину автоматично досконалою людиною. У земній Церкві (Церкві воюючій) всі ми знаходимося у процесі зростання «у міру зросту Христової повноти», який є істинним і досконалим людини (Ефесян 4:13). Ми мусимо ще далеко йти, щоб дійти до завершення цього процесу.

Сам Павло, хоча і дуже духовно розвинений, відчував необхідність захищати себе від звинувачень деяких людей у Християнській громаді в

Коринті, які вважали, що він не був Апостолом взагалі. Вони, здається, зібрали були ряд аргументів на підтримку свого твердження. Вони, можливо, вказували на те, що Павло не був з числа тих, хто пішов за Христом під час Його служіння на землі. Та ж він навіть був гонителем Церкви, доки не зустрівся чудесно з Ісусом по дорозі в Дамаск і почав проголошувати, з великою мужністю і завзяттям, Того ж Господа, проти Якого він був так виступав.

Але звернімо увагу, на ту оборону, яку Павло подає у сьогоднішньому Апостолі. Він вказує на існування коринтської Християнської спільноти. «Якщо б я не був Апостол, якого вибрав і послав Христос, щоб бути свідком вам про Його Воскресення», говорить Павло (я не цитую, а лише передаю його аргумент), «то ви не були б Християнами, бо саме через мою проповідь про Воскреслого Господа, ви ж прийшли до віри в Нього. Тому, для вас, принаймні, якщо ні для кого іншого, я ж таки Апостол».

Це - аргумент людини віри. Павло настільки впевнений в успіхові цієї праці, яку Бог робить у громаді в Коринті, яку він був заснував, що він упевнено цитує це в своїй обороні. Чи маємо й ми, як Християни, таку ж упевненість по відношенні справ, яких чинить Бог у *нашому* житті? Для цього потрібно тісного союзу з Богом через молитву, союзу, яким утішався Павло у незвичайній ступені. І ми з вами теж є доказом апостольства Павла, оскільки ми також успадкували його вчення, як записано у Новому Заповіті. І Апостол Павло заступається за нас перед Престолом Христа. Підбадьорені цим, давайте прагнути вносити і свій вклад у закріпленні дії Духа Святого в нашому житті і довкола нас. Оскільки ми співдіємо з Ним ми можемо бути настільки ж упевненими, як було Павлу, що він завершить роботу, яку він розпочав у нас.

**THE SEAL OF
APOSTLESHIP**
*Eleventh Sunday after
Pentecost*

St. Paul says in today's Epistle (I Corinthians 9:2-12): "If I am not an apostle to others, yet doubtless I am to you. For you are the seal of my apostleship in the Lord." It should not be surprising that a man such as Paul should have to defend himself before the Christian community of his day. People continue to be the same no

**LE SCEAU DE
L'APOSTOLAT**
*Onzième Dimanche après
la Pentecôte*

Saint Paul dit dans l'Épître d'aujourd'hui (I Corinthiens 9:2-12): «Si pour d'autres je ne suis pas apôtre, je le suis au moins pour vous; car vous êtes le sceau de mon apostolat dans le Seigneur». Nous ne devons pas nous étonner qu'un homme comme Paul doive avoir à se défendre devant la communauté chrétienne de son époque. Les gens continuent à être la

matter what the century. And the Church of Christ, while being indeed the Body of Christ, indwelt by the Holy Spirit, is a community of human beings, with all their base as well as noble characteristics. Incorporation into the Body of Christ by Baptism and Chrismation, as well as by one's personal decision and faith, does not automatically make a person a perfected human. In the earthly Church (the Church Militant) we are all in the process of growing into "the measure of the stature of the fullness of Christ", Who is the true and perfect Human (Ephesians 4:13). We have a great deal to go to arrive at the culmination of this process.

Paul himself, although highly spiritually advanced, felt the need to defend himself against the accusations of some people within the Christian community in Corinth, who held that he was no Apostle at all. They seem to have gathered a number of arguments in support of their contention. They may have pointed out that Paul was not of the number of those who had followed Christ during His ministry upon the earth. Why he had even been a persecutor of the Church until he had a miraculous encounter with Jesus on the road to Damascus and began to proclaim, with great courage and zeal, the very Lord Whom he had opposed.

But note what defence Paul offers in today's Epistle. He points to the existence of the Corinthian Christian community itself. "If I were not an Apostle, chose and sent by Christ to be a witness to you of His resurrection", says Paul (I am not quoting him but merely reconstructing his argument) "then you would not be Christians, for it was through my preaching of the Risen Lord that you

même n'importe dans quel siècle ils vivent. Et l'Église du Christ, tout en étant en effet le Corps du Christ, habité par l'Esprit Saint, est aussi une communauté d'êtres humains, avec toutes leurs caractéristiques bases ainsi que nobles. L'incorporation dans le Corps du Christ par le Baptême et la Chrismation, ainsi que par une décision personnelle et la foi, ne rend pas automatiquement une personne un homme perfectionné. Dans l'Église terrestre (l'Église militante), nous sommes tous dans le processus de croissance «à la mesure de la stature parfaite de Christ», Qui est le vrai et parfait Homme (Ephésiens 4.13). Nous avons beaucoup à faire pour arriver à l'aboutissement de ce processus.

Paul lui-même, bien que très avancé spirituellement, a senti le besoin de se défendre contre les accusations de certaines personnes au sein de la communauté Chrétienne de Corinthe, qui ont jugé qu'il n'était pas Apôtre du tout. Ils semblent avoir rassemblé un certain nombre d'arguments à l'appui de leur thèse. Ils peuvent avoir souligné que Paul n'était pas du nombre de ceux qui avaient suivi le Christ pendant Son ministère sur la terre. Il avait même été un persécuteur de l'Église jusqu'à ce qu'il ait une rencontre miraculeuse avec Jésus sur le chemin au Damas et a commencé à proclamer, avec beaucoup de courage et de zèle, le Seigneur même contre Lequel il s'était au début opposé.

Mais notez quelle défense propose Paul dans l'Épître d'aujourd'hui. Il souligne l'existence de la communauté chrétienne de Corinthe elle-même. «Si je n'étais pas un Apôtre, choisi et envoyé par le Christ pour être un témoin pour vous de Sa Résurrection», dit Paul (je ne le cite pas, mais

came to believe in Him. Therefore, to you, at least, if to no one else, I am indeed an Apostle”.

Such is the argument of a man of faith. He is so certain of the work that God is doing in the community in Corinth, which he founded, that he confidently cites it in his defence. Could we, as Christians, have this same confidence with regard to the work that God is doing in *our* lives? This would require a close union with God through prayer, a union that Paul enjoyed to an unusual degree. We, too, are proof of Paul's Apostleship, since we too have inherited his teachings as recorded in the New Testament. And the Apostle Paul intercedes for us before the throne of Christ. Emboldened by this, let us strive to do our part to make firm the work of the Spirit in our lives and all about us. As we work with Him we can be as certain as was Paul that He will complete the work which He has begun.

simplement reconstruis son argument), «alors vous n'auriez pas été Chrétiens, car c'est par ma prédication du Seigneur ressuscité que vous êtes venu à croire en Lui. Par conséquent, pour vous, au moins, si à personne d'autre, je suis en effet Apôtre».

Tel est l'argument d'un homme de foi. Il est tellement certain de l'œuvre que Dieu accomplit dans la communauté de Corinthe, qu'il a fondée, qu'il la cite en toute confiance dans sa défense. Pourrions-nous, en tant que Chrétiens, avoir cette même confiance à l'égard de l'œuvre que Dieu fait dans *nos* vies? Cela nécessiterait une union intime avec Dieu par la prière, une union que Paul avait d'un degré inhabituel. Nous aussi, nous sommes la preuve de l'apostolat de Paul, car nous aussi, nous avons hérité de ses enseignements comme écrits dans le Nouveau Testament. Et l'apôtre Paul intercède pour nous devant le Trône du Christ. Enhardi par cela, efforçons-nous de faire notre part pour confirmer le travail de l'Esprit dans nos vies et autour de nous . Comme nous travaillons avec Lui, nous pouvons être aussi certains que Paul qu'Il va compléter le travail qu'Il a commencé.